Ч. 156. Пятниця 28 (15) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Справи парляментарні. — Грізна ситуация в Марокку.

Ві второк по перерві нарад в палаті послів слідували вибори до банкової комісиї і відчитано впливи, серед котрих є правительственне предложенє в справі торговельного договору з Чорногорою, яке відослано до господарскої комісиї. Між внесенями є внесенє посла дра Е. Олесницкого в справі установленя minimum екзистенциї для властителів хлопских реальностий, внесенє п. Вітика в справі заведеня загального, рівного, безпосередного і тайного права голосованя до галицкого сойму і внесенє п. Вітика о заведенє 8 год. робучого дня в нафтовім промислі.

Вчерашне засїданє палати послів відкрив президент о год. 10.

Посол др. Кость Левицкий зголосив внесенє в справі відшкодованя для громад за аґенди порученого круга дїланя.

Президент повідомив, що не може зарядити заповідженого вибору комісий, бо не всї голови клюбів подали лісти своїх кандидатів. Президент просить, щоби провідники зробили се протягом дня, так щоби вибір комісий міг відбути ся під конець засїданя.

Палата приступила до порядку дневного, т. є. до першого читаня внесеня послів Раймана, Пітака, Вабера, Ценкера і Вальднера в справі дорожнечі мяса. Перший забрав слово пос. Райман.

По єго промові виголосив довшу промову пос. Брайтер в справі дрогобицких подій, по чім перервано наради і приступлено до вибору ріжних комісий. Відтак відчитано внесеня і інтерпеляциї. Між внесенями є внесенє пос. Олесницкого в справі поборів шкіл народних і внесенє п. Куранди о зміну реґуляміну банкового. — Слїдуюче засїданє нині о 10 год. рано.

Комісия банкова по переведеній розправі приймила вчера цїле предложенє.

Віденьскі дневники оголошують ряд розмов з визначними політиками на тему враженя, яке они винесли з промови през. міністрів. Загальне враженє є дуже некористне. Всї кажуть, що бар. Ґавч не сказав нїчо нового, тілько повторив те саме, що в своїм часї сказав мін. Вайскірхнер. Найбільше невдоволенє настало тому, що бар. Ґавч не вияснив справи тайного договору з Угорщини. Посли будуть ще в тій справі інтерпелювати. Що до меритум справи, то посли кажуть, що правительственні зарядженя не залагодять дорожнї мяса. Міньскі посли підозрівають, що бар. Ґавч готов до нових уступок в користь аґрариїв.

Ві второк відбула ся під проводом дра Сильвестра конференция клюбових голов в присутности бар. Ґавча і мін. Залеского. Презид. Сильвестер заявив, що на найблизшу точку порядку нарад помістив справу дорожнї мяса, тому всї внескодавцї заявили, що з огляду на те годять ся, щоби їх внесень не трактувати як наглячих. Що до президентури в банковій комісиї, то Чехи заявили, що на то місце не рефлєктують, бо їх відношенє до правительства ще не є рішене. Головою сеї комісиї вибрано п. Ляґінію.

З многих сторін підчас дискусиї підношено бажанє, щоби з огляду на пануючу спеку приспішити конець праць палати, так щоби сесия покінчила ся ще сего тиждня. П. Заяц домагав ся, щоби палата полагодила також внесеня о поставленє попередного кабінету в стан обжалуваня.

Для обговореня дальшої проґрами праць відбуде ся конференция клюбових голов в пятницю.

Коло польска відбуло засїданє. Обговорювано справу банкових предложень, прищцію і справу внутрішного колового ключа при обсаді комісиї, та десиґновано кандидатів до поодиноких комісий. При виборі кандидатів прийшло до непорозуміня. П. Козловский, не маючи партиї, не попав на лісту кандидатів і доперва по виборі з двох фракций запропоновано єму відступленє мандату у войсковій комісиї, але п. Козловский сеї пропозициї не приняв.

6)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

Саме дійшли до пастухової хати. Тут взяла Ельшку за обі руки і глядячи їй своїми ясними очима в лице, говорила:

— Навіть не повіриш, як менї тепер свобідно; немов би менї камінь з серця упав. Тепер можу з тобою о нїм говорити. Але — додала сердечним голосом — ти Баро, не маєш менї що сказати?

— Я? — відповіла Бара отягаючись і опустила великі очи — я нїчо.

— Може чей одно слівце.

— Нїчо, Ельшко, нїчо, самі сни!

— Отже скажи, які.

— Хиба иншим разом! — і потрясла головою та виймила руки з долонь Ельшки. Відтак показала на стайню і буду та додала: — Видите Лишая, як рве ся, а „чорна“ ще там повісить ся. Час випускати, а ваші корови вже також вийшли, чую їх дзвінки. Вскорі тато пожене. Ідїть поза огороди, Ельшко, аби вас не виділи і не говорили.

— Нехай собі говорять, атже не роблю нїчого злого. Послухаю тебе і йду, але при найблизшій стрічи скажемо собі більше — і зникла між плотами.

III.

Дві новини розійшли ся по селї; в кождій хатї, в кождій родинї о нїчім иншім не говорило ся, лише о страхах в сільскім лїсї і о подружу панни Ельшки з паном управителем.

— Отже так скоро забула на свою першу любов? — подумає читач. Не робіть Ельшцї кривди, она не спроневірила ся навіть думкою, а постановила, що нехай би дїяло ся не знати що, она не стане панию управителькою. І навіть хоч би була не любила, то управитель не був чоловіком, в котрім могла би залюбити ся.

Був то чоловічок мов обпечений, на коротких ніжках. Лице червоне як бурак і такий ніс. На голові лисина, котру закривав рідким волосем, яке лишилось єму ще на заді голови і коло уший. Очи маленькі з грубими повіками, а мали ту добру прикмету, що глядїли рівночасно в дві противні сторони. Носив в лїтї соломяний капелюх з зеленим шнурком, нанкінові штани, камізольку зимову запняту високо на грудях, аби не перестудив ся і не побрудив сорочки, на шиї полотняний шалик і цинамоновї краски фрак, з довгими кінчастими полами і жовтими ґузиками. В руках носив паличку з ланцушком. З кишенї виставав все кінчик синьої хустки, бо пан управитель сильно нюхав табаку. Оповідали собі ветецкі селяни, що на управителю нераз єго цинамоновий фрак витріпано, лише що такі справи нїколи не приходили до суду.

Управитель був дуже боязливий, але помимо того селяни бояли ся єго, бо він свою боязливість нагороджував мстивостию, якою їм відплачував ся. Для людий, від котрих міг надїяти ся якої користи, був дуже услужний і вічливий, з иншими незвичайно грубий. Був також дуже скупий. Одної річи не міг єму нїхто відмовити, а то, що був богатий. Так, богатий був пан управитель, Кіліян Сляма, і то була та хороша прикмета, яка у него так подобала ся паннї Пепінцї. Остаточно панна Пепінка не думала, аби й єго стать була не хороша. Не любила бо дуже великих і сухих людий. І то їй незвичайно подобало ся, що пан управитель все цїлував єї в руку. Думала, що з часом сподобаєсь він і Ельшцї і що дївчина привикне до него.

Пан отцеви, котрий о тім єї плянї не хотїв слухати, все доказувала, що такий муж умів більше поважати жінку, як молодий вітрогін, що буде єї на руках носити, що Ельшка буде панї, буде добре мати ся, а колиб мав умерти, буде добре заосмотрена. „А я — додавала собі в душі — колиб умер брат, буду мати де подїти ся“. Одним словом панна Пепінка уміла то добре устроїти, аби пан управитель як найчастїйше приходив на приходство, так що вкінци і пан отець не мав нїчо против него, привик до него і коли не прийшов управитель на вечерю, а пан отець мав по вечери грати марияша з Пепінкою і дяком або

Політичну дискусию, котра має принести також енунцияцию Кола в справі руско-польских переговорів, відложено до найблизшого засіданя.

Німецкий нац. Союз на передвчерашнім засіданю порішив розслідити мандати до комісий подібно як в минулім парляменті з тим, щоби до участи в комісийних працях допустити також нововибраних послів.

Хорватско словіньский клюб під проводом п. Шустерשіца ухвалив супротив банкових предложень заняти цілком річеве становище, а особливо в комісиї і при другім читаню домагати ся, щоби банковим кредитом могли користувати ся як найширші маси населеня.

Депутация синдикату справоздавців парляментарних удала ся ві второк по полудни під проводом п. Зінґера до президента палати дра Сильвестра з привітною візитою. Президент відповів на промову п. Зінґера, дякуючи за бажаня і підносячи вартість праси для цілого публичного житя а особливо для парляменту, що має лекшу задачу, коли праса докладно осьвітлить предмет нарад. Президент удержував завсігди тісні зносини з прасою, а тепер також хоче оставати з нею в зносинах.

Анґлійский президент міністрів Аскіт і міністри Льойд Джордж і Ґрей конферували з анґлійским амбасадором в Парижи в мароканьскій справі, відтак Ґрей пішов до короля на авдиенцию. „Morning Post“ пише, що від 1870 р. міжнародна ситуация не була так грізна як тепер. З одної сторони Німеччина виступила з такими жаданями, що Франция не може на се безусловно пристати, а з другої сторони Анґлія заявила ся рішучо за Францию. Німецка праса мовчки похвалює становиско свого правительства.

Новинки.

Львів, 27 липня 1911.

— Баварска депутация у Цісаря. В понеділок по полудни прибула до Ішлю депутация 13 п. баварскої піхоти, щоби вручити Цісареви, який є від 60 літ власником сего полку, почесний дарунок. Депутацию приняв на двірци ґенеральний ад'ютант гр. Пар. Депутати замешкали як цісарскі гості в готели „Цісарева Єлисавета“.

— Наука рільництва в армії. Міністерство війни рішило впровадити до армії науку рільного господарства з помочию Міністерства рільництва, котре виготовило подрібні пляни курсів і материяли. Програма науки обіймає: популярні виклади, треваючі $1^1/_2$ години, обговорене теми викладів вояками, практичні вправи, оглядини взірцевих господарств, обзнакомлене з найновійшими господарскими машинами і пояснене їх конструкциї фаховцями. Учителями будуть передовсім учителі господарских фахових шкіл, котрим до помочи будуть придїлені підофіцири, що вже відбули господарскі курси. Цікавою є річию, кілько часу посьвятить ся в армії на сю науку. Міністер рільництва рішив, що пересічно кождий курс має тревати 50 годин. Пробна наука зачне ся в однім з полків кравевої оборони і не буде примусова. Щоби збільшити пожиток курсів для вояків, рішено, що вибір научного материялу має бути приміненний до краю, з котрого походять вояки певного віддїлу. Місцевости, в котрих мають бути ведені курси, означить Міністер рільництва. Наука має на цїли заінтересоване сільского населения рільною господаркою і безсумнївно принята буде прихильно господарскими кругами.

З зелїзниці. В Gazet-ї Lwowsk-ій і „Часописи технічній“ оголошує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові роздане доставп і монтоване бляшаних конструкций мостової в клм. 473.174 шляху зелїзн. Львів-Підволочиска. Оферти належить вносити найдальше дня 4 серпня 1911 до 12 год. в полудне. Загульні і поодинокі услівя доставп можна переглянути в відділї для удержаня і будови зелїзн. в будинку ц. к. Дирекциї зелїзн. держ. у Львові, де також можна дістати формулярі на оферти.

— Морскі маневри. В серпни відбудуть ся великі морскі маневри, в котрих возьме участь престолонаслїдник Архикн. Франц Фердинанд. Престолонаслїдник їде небавом до Задару, щоби оглянути войско і военні судна, призначені до участи в маневрах.

— Репертуар руского театру в Борщеві. Саля „Народного Дому“. Початок о год. 8 вечером.

В суботу дня 29 липня: „Галька“, опера в 4 діях С. Монюшка.

В недїлю дня 30 липня: „Дай серцю волю, заведе в неволю“, народний образ в 5 діях зі співами і танцями М. Кропивницкого.

— Злодій як міліонер. До Льондону приїхав на коронацийні торжества американьский міліонер і зайшов із своєю служобою до одного готелю. За кілька днів післав сей міліонер свого слугу до богато ювілера по ріжні дорогоцінности для своєї жінки. Слуга набрав усяких річий на більше як 20 тисяч долярів. Та ювілер, хотячи пересьвідчити ся, чи справді є такий міліонер, заґелефонував до властителя готелю, чи там дійстно заїхав міліонер. Властитель готелю притакнув і тоді ювілер післав міліонерови своїм слугою замовлені дорогоцінности. Міліонер велів слузі заждати, а сам подав ся другої комнати, щоби все показати жінці. Та цікавим слуга пішов за ним назирцем, але в тій хвили дістав в голову сильний удар і впав без притомности на землю. Коли прийшов до сьвідомости, міліонера вже в готели не було.

— Дрібні вісти. Квестура університета у

учителем, то немов би єму чого не доставало. Ельшка спершу не мала найменшого понятя про Пепінчин намір; чула лиш безнастанні вихвалюваня єго доброти і богатства, але так мало звертала на то уваги, як і на ту вічливість, яку їй пан управитель старав ся показувати.

Але чим дальше тим управитель ставав сьміливійший, а тітка отвертійшою, так що Ельшка порозуміла, о що тут розходить ся. Спершу було їй то сьмішно, але коли тітка не хотіла розуміти жартів і почала їй остро договорювати і коли пан отець почав радити, аби віддала ся за управителя, посумніла і стала оминати управителя, утікаючи з своїм смугком до любої Бари. Бара знала о пляні панни Пепінки від неї самої, бо Пепінка хотіла, аби їй Бара помогла в тім і наклонювала Ельшку. Але сим разом зле влучила, бо Бара навіть хоч би була не знала о любви Ельшки, була би їй ніколи до того не намовляла. Она сама не мала пана управителя за ніщо і не була би єго хотіла, хоч би їй був давав паньство. Не сказала Пепінці ні так ні так, але потайком злучила ся з Ельшкою і понесла сама до міста на почту лист, в котрім Ельшка описувала всю свою біду тітці в Празі.

Від пори, як Ельшка дізнала ся, о що управителеви розходить ся, не чув він від неї доброго слова, не бачив милого погляду; ніхто не був би подумав, що добра і для кождого вічлива Ельшка зуміє так різко відповідати і так зле глядіти. Кождого разу, коли управитель приходив на приходство, чув в селі або десь зза плота насьмішливі пісні, що немов би умисно про него були зложені і до него співані. Але він з того вього нічого не робив собі. Але коли раз стрітив Бару, а она до очий заспівала єму одну з тих пісень, затряс ся цілий зі злости, а ніс почервонів єму як індиков, коли побачить червону краску. Але що то помогло; пан управитель перенїс на собі вже всіляку ганьбу і насьмішки дівчат, тому подумав: „Пожди-но, дівчино, коли дістану тебе і твої гроші, тоді всім вам відплачу ся“. — Забув пан управитель, що навіть в Дурнотові не вішають скорше злодія, доки ає єго не зловлять.

Одного рана рознесло ся по цілім селі, що сграшить; якась біла женщина ішла від ліса до села, по полях, луках і зникла коло кладовища. Дячиха аж занедужала від того, бо „то“ застукало у єї вікно, а коли она приступила до вікна, не знаючи хто то є, побачила дуже добре білу стать з лицем мерця, котра до неї усьміхнула ся, але й погрозила пальцем. Диво, що того й Вільчек не віднорував, але дячиха не гадала инакше, лише що смерть їй показала ся і що мусить до року померти. Нічний вартівник також присягав ся, що бачив того страха і що вийшов з громадского ліса. — Люди пригадували собі, чи хто там не повісив ся, але коли нічого не могли видумати, говорили, що там хтось колись мусїв закопати скарб і що єго душа не має спокою і глядає освободителя. Думало ся всіляко, а говорило ся лиш о страху.

— Я в то не вірю — сказала Бара до Ельшки, коли она прийшла того самого дня на пасовиско під лісом, де Яков пас худобу.

— Сяк чи так, я дякую Богу за то, бо то спасло мене хоч на кілька днів від ненавистного гостя. Писав до стрийка, що має жнива і дуже богато праці, що не буде міг кілька днів прийти; але я заломилась би, що чув о страхах і що боїть ся. Він страшний боягуз, а через громадский ліс мусить іти.

— Коби єго вже там завіяло, аби більше до Вестця не прийшов. Я би вас радше в домовині бачила, як з тим дураком перед престолом — гнївно промовила Бара. — Не знаю, де поділа панна Пепінка розум, що хоче вас з ним сполучити; атже она добра особа.

— Она старає ся, аби мені було добре, то ціла причина і я за те не гніваю ся на неї; але взяти єго не можу — нехай діє ся що хоче.

— Так не може бути. Бог би вас покарав, колиб ви зломили слово, яке дали вашому Гинкови. Бо то знаєте, хто зломить слово любови, той все буде бідувати.

— Я єго ніколи, ніколи не зломлю, хочби то мало тревати літами — говорила Ельшка. — Але чи він — він не забуде? В Празі тілько хороших дівчат рівних єму! Ах, Баро, як би на мене забув, я померла би з розпуки — і Ельшка розплакала ся.

— Які ви дивні, що самі себе мучите. Вчера говорили ви мені, який добрий чоловік той пан Гинек, як вас любить, а нині вже сумніваєте ся о нїм?

Ельшка отерла очи, усьміхнула ся і сідаючи побіч Бари на мураву, говорила:

— Атже то була лиш одна хвиля сумніву. Я вірю єму без застережень. Ах, коби я була птичкою, щоби могла полетіти до него і пожалувати ся єму.

Барі пригадала ся пісня: „Колиб я був соловієм“ і почала співати; але не йшло їй весело і в половині пісні перестала, немов би чого налякала ся. І лиця єї почервоніли.

— Чого ти налякала ся, чому перестала співати? — питала Ельшка. Але Бара не відповідала глядачи до ліса.

— Баро, Баро! — грозила Ельшка — ти всьо передо мною укриваєш, а я не маю ніякої тайни перед тобою — то не красно з твоєї сторони.

— Сама не знаю, що малаб я говорити — відповіла Бара.

— Чого ти тепер налякала ся, отже ти нікого не бачила. Хто то був в лісї?

— Певно лісний — відповіла Бара вимиваючо.

— Чейже ти добре знаєш, хто був, дармо ти не злякала ся. Хиба що побачила якого страха?

— Ні, ні, страха я не налякалась би — засьміяла ся голосно Бара і хотіла розпочати бесіду о чім иншім. Але Ельшка не дала себе відвести від дотеперішної своєї гадки і нараз спитала чи Бара хотіла би віддати ся за Йосифа, коли би не мав бути сьвященником. Бара це голоснїйше розсьміяла ся, як перед тим.

— Боже сохрани! — скрикнула. — Дячиха би мені гадину уварила першого дня. Йосиф добрий хлопець, але не для мене. Ні до плуга, ні до худоби ні до веретена неприготжий. Я хиба би єго за рамки всадила під скло, аби глядіти на него.

(Дальше буде).

Львові повідомляє студентів, що з огляду на відпустку квестора Сендзіміра буде его заступати в серпни в важних справах ліквідатор Наконечний. — З Будапешту доносять, що експльодувала парова фабрика фарбарні, від чого богато робітників понесло тяжкі рани; двох з них вже померло. — В лісї коло Турки н. Стр. повісив ся офіциял повітового суду в Борині, Іван Стебницкий.

— **Спеки** починають чим раз страшнїйше докучати. В долїшній Австриї і Чехах умирають що дня від спеки люди, а на полях вибухли огнї. Рівнож і у Франциї і в цілій Нїмеччинї настали страшні спеки і нема дня, щоби не було випадків заведужаня або смерти. Температура доходить до 39° Цельзия. — Про величезні спеки доносять також з Угорщини, де в місцевости Бакш дійшла в понеділок теплота до 52° Цельзия.

— **Заборона відпусту в Гошові.** В Перегиньску і сусїдних селах, долиньского повіта, передовсїм в Дубю і Ольхівці, як також в Маняві і Яблінці, богородчаньского повіта, панує під сю пору пошестно дизентерия і се стало ся причиною, що староство в Долинї заборонило відпусту в Гошові, куди рік-річно з'їзджають ся величезні маси народу зі всїх закутин Галичини, для котрих часто не стає місця в монастирі і приходить ся богомольцям дуже часто ночувати в сусїднім лісї.

— **Комітет для заснованя дворічної торговельної школи у Львові**, установлений з рамени економічної комісиї товариства „Просьвіта", подає отсим до відомости, що перший рік науки в торговельній школї розпічне ся з днем 1 жовтня 1911. Услівя принятя отсї: Укінчений 14 рік житя і сьвідоцтво укінченої школи видїлової, або третої кляси ґімназияльної або реальної. Ученики з низших кляс будуть приняті, наколи зложать вступний іспит. Вписове виносить 5 К, а оплата за науку по 5 К місячно. Зголошеня о принятє треба надсилати до комітету на руки товариства „Просьвіта" у Львові, Ринок ч. 10 до кінця серпня с. р. Речинець вступних іспитів буде оголошений пізнїйше. За комітет для заснованя 2-річної торговельної школи у Львові: *Роман Залозецкий, Ал. Гапаевич.*

— **Археольоґічний зїзд.** Від 22 липня до 5 серпня сего року в Новгородї має відбути ся XV. археольоґічний зїзд, який ставить собі широкі і інтересні заданя. Зїзд поділить ся на 9 відділів: 1) старина первобутна, 2) старина історично-ґеорґафічна та етноґрафічна, 3) памятники штуки та художеств. нумізматика і сфраґістика, 4) старина юридична, побут господарский, хатний і войсковий, 5) старина церковна, 6) памятники мови і письма, 7) старина клясична, візантийска, всхідна й західно европейска, 8) старина славяньска, 9) археоґрафія й архівознавство. Участь в зїздї возьмуть не тільки российскі, але закордонові учені, які вже заявили низку рефератів на дуже цікаві теми. Проф. Буге (з Християнії) подає доклад „Новгород, як варяжский город", проф. Альмгрен (Упсаля) — „Камяний вік в Прибалтийскім краю", проф. Беценберґер (Королївець) — „Порівнанє кавказкої культури з культурою всхідної Прусиї", проф. Арн (Штокгольм) — „Зносини Росиї з Швециєю в часах Норманів" та „Новгород в часах шведского панованя на Балтийскім мори (1611—1617) після старих карт з штокгольмского архіву". Також российскі учені виголосять на з'їздї важні і інтересні реферати.

Телеґрамм.

Будапешт 27 липня. Майже ціле вчерашнє засїданє займили поіменні голосованя і інтерпеляциї, поставлені опозициєю. Між інтерпеляциями є інтерпеляция посла Бенедека в справі виданя Росиї двох российских дезертирів.

Будапешт 27 липня. Войскова комісия приймила нову войскову процедуру карну.

Будапешт 27 липня. Вчерашна рада мінїстрів радила над нотою австрийского правительства о допущеню довозу арґентиньского мяса до Австриї.

Льондон 27 липня. Бюро Райтера доносить з Парижа: В тутешних політичних кругах обговорюють донесеня з Льондона і кажуть що неправдиві суть вісти немовби справа марокканьска знов заострила ся.

Білград 27 липня. В добре поінформованих кругах розійшла ся чутка, що сербский престолонаслїдник кн. Александер заручить ся в найблизшім часї з котрою з российских вел. княжен.

Курс львівский.

Дня 28-го липня 1911.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	690·—	698·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	448·—	455·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	555·—	561·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	525·—	535·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	—.—
Банку гіпотечного 4 1/2 прц.	99·—	99·70
4 1/2 % листи заст. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев.	92 90	93 60
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	97·—	—·—
" " 4% льос в 41 1/2 літ.	—·—	—·—
" " 4% льос. в 56 літ.	91·80	92·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	98·20	98 90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " 4 1/2 %.	98·70	99·40
Зелїв. льокаль. " 4% по 200 К.	90·80	91·50
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 К.	93·20	93·90
" м. Львова 4% по 200 К.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	95·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	72·—	78·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	47·25	53·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	74·—	80 —
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	37·40	41·40
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·39
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·30	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, 1·30, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшаны від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного дірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденно, †) до Мшаны.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·58§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 537).